

MILJÖBILDER

Nr 5 november 2002, Årgång 3

Inte visste vi att det var så illa ställt när det gäller det mänskliga klimatet på "gamla Ericssonfabriken", numera ägd av Solectron, och på Ericsson Data AB, numera hetande PAC. Människor har drivits till självmord, andra till självmordsförsök och långa sjukskrivningar. Det värsta är att det finns vittnesuppgifter på att sektionschefer och arbetsledare och t.o.m. VD känt till problemen utan att de alls agerat. De tycks mer ha varit inriktade på att fiffla med redovisningar än att ta itu med problemen för att få en effektiv verksamhet! Inte underligt att verksamheten skärs ner eller åker ur länet och landet!

Avskedsbrev

Redaktionen har fått in en mängd uppgifter om missförhållanden. Det äldsta är från år 1974 där vi fått kopior ur en dagbok och ett avskedsbrev från en person som inte orkade med arbetsledarens och arbetskamraternas trakasserier. Inga försök till lösning av problemet kan spåras. Personen begick självmord. Personalchefen orkade skicka en blomma till begravningen. För de anhöriga är personens död och omständigheterna kring denna något som märkt dem för livet och som de ännu inte förlikat sig med. Men det finns även färskare fall som alltså pågår i detta nu. Hur ska man göra med dessa? Hade Bosse Blomberg, som startade programmeringsverksamheten på Ericsson i Östersund, varit kvar hade han omedelbart tagit tag i denna typ av problem innan de hunnit växa och bli svårösta. Den ledning som finns på PAC idag klarar uppenbarligen inte av att ens se denna typ av problem. En första förutsättning för att kunna göra något åt ett problem är givetvis att man kan se att det finns. Lösningen på problemen både på Solectron och PAC i Östersund kommer troligen att bli att verksamheten läggs ner. På Solectron har man ju varslat så att det blir några hundra kvar men vilken verksamhet man ska inrikta sig på är tydligen oklar. När det gäller PAC så pågår förhandlingar om försäljning av verksamheten. Enligt interna källor på PAC så finns ingen självklar nisch att satsa på. Att förvalta gamla system kan man säkert göra ett tag till men framtidssystemen har redan tagits fram av andra företag...

Mobbning

Jag minns mycket väl när mamman i familjen gick bort. Hon hade sett en liten knöl på smalbenet och blev snabbt skickad till Mariestad för undersökning. Krister, det äldsta barnet, sa att det nu var väldigt viktigt att inget skulle hända pappan. Varför sa han så? Han visste kanske att något skulle hända. Min mor sa att ingen har så stora problem så att man behöver ta livet av sig för det finns alltid någon annan person som kan ingripa. Men i det här fallet fanns tydligen ingen annan person... Han hade blivit tråkad på arbetet för att han var för tjock och för stridig. Han tog aldrig med sig några överblivna charkuterier hem om han inte fått uttryckligen lov till det. Detta störde givetvis sådana personer som inte var så nogräknade. Men han tjallade aldrig. Han var helt enkelt en person som lätt blir utsatt för mobbning... Det som då händer är att arbetsintresset minskar och det blir sömnproblem och till slut känns ingenting roligt och så infinner sig en känsla av att man inte har något mer att förlora...

När det gällde Lars-Åkes pappa

så var orsaken mer oklar. Ladugården brann ner och många djur innebrändes men de hade försäkringar som täckte allt. Trots detta försvann han och hittades i kanalen. Min mor sa att det är hemskt med denna Göta kanal för den tar minst ett liv per år.

Min slöjdlärare var väldigt

gemyttlig och positiv mot sin omgivning och man såg fram emot att ha dessa slöjdlektioner. Därför var det väldigt märkligt att han plötsligt

uteblev från jobbet och att ryktet sa att han hittats av några elever i en jutesäck i Växjösjön. Han hade varit utsatt för utfrysning av sin chef och chefen hade dessutom, under lång tid, spridit ut rykten om honom och familjen. Då han sökt andra jobb för att komma ur sitt helvete gav chefen mycket dåliga vitsord för chefen ville att han skulle vara kvar...

När det gällde Gunnar i Gatan så kunde han förutsäga saker. Han förutsåg en engelsk prinsessas död i en trafikolycka men långt innan dess hade hans förmåga kunnat noteras. En gång när han var sju år och familjen satt och åt frukost sa han plötsligt när en tant gick förbi: "Hon kommer att hänga sig i morgon!" Hela familjen blev mycket upprörd över detta uttalande och han fick lova att inte prata dumheter om folk. Men nästa dag visade sig inte tanten och sent på eftermiddagen tog man sig in i hennes lilla stuga för att hitta henne hängd och med ett förklarande brev. Den mobbning hon blivit utsatt för i affären hade fått henne att tappa tron på allt... Hennes arbetskamrater förstod ingenting men vid förhör så visade det sig att tanten genomgått de flesta stadier som brukar inträffa vid grov mobbning...

När jag rundade den sista bilen vid parkeringen vid tornhuset så mötte mej en ohygglig syn. Han hade antagligen hoppat från översta våningen... Han jobbade på internposten och han hade haft flera plågoandar. Han hade tagit upp det med chefen men det hade han ingenting för för chefen stödde mobbningen á la negativ delaktighet

i brott... Då hade han tagit upp det med förtroendeläkaren som gjorde en formell förfrågan "i linjen". Svaret därifrån var att det inte fanns några problem men det fanns vittnen på att man enat sig om att säga att det inte fanns några problem för det ger ju dålig renommé att tillstå att man har problem på en avdelning. Man var för övrigt överens om att han skötte jobbet bra och att ingenting fanns att anföra emot honom...

När jag var god man för en grovt alkoholiserad man – han hade valt just mej – så sa han ofta att han skulle dricka för att komma bort från blottorna i tillvaron och om han skulle dö så var det liksom lika bra... Men efter flera år, som jag upplevde som enbart mer eller mindre negativa, så insåg han plötsligt att om han fortsätter som han gör – SÅ KOMMER HAN ATT DÖ! Då först började han ett nytt liv och egentligen hade han nog alltid älskat livet och försökt att njuta av det...

Hon hade fått ett anonymt brev där det stod att hon var avskydd av alla eftersom hon lusläste alla kvitton och reseräkningar och "rättade" allt. Jag hade frågat henne vad som ingick i hennes jobb och om det inte var den attesterande som ansvarade för det han attesterat sa hon att lasarettet inte hade råd med så stora kostnader som ett sådant "frisläppande" skulle medföra. Brevet hade sänts per post till hennes hemadress och det var skrivet på maskin. När hon läst det ville hon inte leva längre utan letade fram ett plastklädstreck och hängde sig i en garderob. När hennes man kom hem hittade han henne i garderoben men hon levde därför att klädstrecket hade töjt sig och knutarna glidit iväg. Hon repade sig efter en tid på ett konvalescenthem i Alvesta. Hon ansåg sig inte kunna återvända till sin arbetsplats så länge den eller de som skrivit brevet jobbade kvar. Ingen erkände trots att hennes man gick dit flera gånger och förhörde sig om läget. Till slut reste de till en fjärrskådare i Värmland som direkt sa att Lisa sitter vid skrivmaskinen och Eva dikterar. Han frågade om de kände till några personer som hette så och det gjorde de. Hennes man meddelade då att han skulle offentliggöra namnen på dem som skrivit brevet – om de inte flyttade från avdelningen. Det gick till så att chefen meddelade alla detta vid ett möte. Nästa dag begärde Lisa och Eva var för sig att få byta arbete och det ordnades...

Hon återgick till arbetet men det fungerade inte så bra. Hon hade bara kontakt med sin chef som sa att om hon inte slutade att djupgranska så kommer hon att bli omplacerad. Och hon blev omplacerad och fick jobba med rättning av fel i s.k. signallistor. Kvittona och reseräkningarna granskades nu av annan person som inte kollade innehållet alls. Tvärtom fifflade denna person själv med matkuponger dvs hon tog en del av dessa pengar för eget bruk. Upptäcktes vid en revision och nya regler för attestering infördes...

När jag gick förbi avdelningen såg jag att en person gick väldigt nära en annan person, ja så nära så att det såg ut som någon sorts knuff. Efter den händelsen brukade jag alltid kolla läget på den avdelningen och jag såg ofta att den där personen blev knuffad eller förd åt sidan av de andra på avdelningen. Frågade då arbetsledaren om han sett detta och om det inte var något för honom att ta tag i. Han blev väldigt besvrad och sa att det inte fanns några problem på hans avdelning. Någon vecka senare uteblev personen från jobbet utan att något meddelande om t ex sjukskrivning mottogs. Man försökte ringa men ingen svarade i telefonen. Jag gick förbi avdelningen sent en eftermiddag när alla gått hem och då hade någon satt upp en lapp där någon skrivit med spritpenna:

-De värsta mobbarna är de som varit åskådare!!!

Jag fick en något bitter smak i munnen... Kunde jag gjort mera? Javisst! Men jag är väl ändå ingen mobbare tänkte jag tyst för mej själv... Hur var det förresten i tredje klass i småskolan? Jag var tio år och vi hade en modifierad majblomma med kronblad tillverkade av det röda pappret från godiset Nickel. Detta var en symbol som betydde att vi hatade Eva. Det var många som bar denna symbol, kanske nästan alla, men inte Ove. Han deltog aldrig när någon blev retad eller hånad... Är det inbyggt i mänskligheten att plåga...?

Hur var det nu med...? Det var faktiskt fruktansvärt! Vi möttes i korridoren på PAC och det svar jag fick hade en liten nyans som direkt trängde sig på... Men telefonen ringde just då och jag sprang in och svarade. Så blev det lunch och jag lyckades inte nå personen ifråga. Försökte efter lunchen

men lyckades inte då heller. Knappen vid entrén var borta och inget besked hade lämnats till sekretariatet. Gick tidigt från jobbet och passerade personens bostad men ingen öppnade. Funderade på att kontakta "gårdskarlen" men så slog mej en annan tanke. Personen måste givetvis vara - där... Efter kontakt med en viss person hade jag nu fått en samling huvudnycklar och anlände i sista stund och ingrep handgripligen... Vad pratar man om vid ett sådant sammanträffande? Det kändes som om vi var tre i rummet – den tredje var Döden. Det som hade varit "droppen" var att personen tagit upp sitt katastrofala läge med två av företagets chefer tidigare på dagen men de hade glidit undan och pratat om väder och vind... Jag har flera gånger ifrågasatt dessa chefers sociala förmåga... Nu, i detta ögonblick laddat av liv och död, sa jag att jag trodde på personen och detta var början till en gränslös mental kontakt. Den visade det sig att jag skulle ha en stor nytta av senare i livet, på samma företag, då jag själv utsattes för grov mobbing...

Bonus - bonus.

Det hade blivit svårt att få fram alla order och flaskhalsen var kortprovningen. Man hade beordrat en hel del övertid och hade även vissa LPA-provutrustningar gående i tvåskift men det hjälpte inte. Ett släp byggdes upp och till slut fick planeringen bromsa orderinläggningen för inrutorna till systemprovningen var för länge sedan fyllda. Vad göra? Ett sätt vore ju att låna in provutrustning från t ex Norrköping eller Katrinehelm eller låta de enheterna hjälpa ÖS med provningen. Problemet var bara att de enheterna också hade kapacitetsproblem just med kortprovningen. Dessutom skulle det bli upplärningsproblem eftersom personalen på de andra enheterna knappast kunde ÖS' produkter.

Jag bestämde mej för att göra s.k. frekvensstudier vid all fem LPA-maskinerna. Det går ut på att man slumpar fram ett klockslag när man ska notera tillståndet vid en viss maskin. Tillståndet kan vara t ex provning utförs, provning utförs ej, väntan på s.k. anpassningskort, väntan på program, maskinen trasig, väntan p.g.a felsökning, brist på operatör etc.

Min frekvensstudie visade att LPA-maskinerna i genomsnitt används för provning 30 % av tiden. Resten av tiden var väntan på provprogram och anpassningskort och VÄNTAN PÅ ATT DEN BERÄKNADE PROV-TIDEN SKULLE UPPNÅS. Några av artiklarna på tio-i-topplistan hade en beräknad provtid per kort på 6 minuter inklusive uppriggning av maskinen men verkliga provtiden inklusive felsökning och kortreparation var 40 sekunder. En order på 300 kort skulle alltså ta $300 \times 6 = 1800$ minuter = 30 timmar. I verkligheten tog det istället $300 \times 40 = 12000$ sekunder = 3 timmar och 20 minuter. Men ordern belastades med 30 timmar... Vid mina frekvensstudier upptäckte jag att man ofta avbrutit körningen efter t ex 15 kort eller efter 35 eller 55 osv. Då jag frågade om det var något problem med körningen så sa någon materialman att allt var OK.

Vid ett sådant tillfälle bestämde jag mej för att fråga mitt frekvensstudieschema och "vänta ut" maskinen. Jag passade då på att prata med en tjej som jag tidigare haft på en grundkurs i datorteknik och hon sa att det där att köra de där korten var en löneförmån... Hon ångrade sig då hon sagt detta men jag sa att hon kunde vara helt lugn för det hade jag misstänkt hela tiden. -Vet du var dom håller till? -Ja, idag är det ju så fint väder så dom är säkert ute och solar sig... Jag gick ut genom godsmottagningen och runt hörnet och över gårdsplanen och in genom dörren vid förrådet. Visst! Där satt "provningsexperterna" och lapade sol. De blundade och såg mej inte. Jag gick till arbetsledaren, en kvinnlig, och sa att det just nu var stopp i LPA-provningen trots att inga tekniska problem tycktes finnas där. Jag sa också att den verkliga provtiden är ca 4 timmar men man utnyttjar alla de 30 timmarna som står på operationskortet. Varför?

-Det får du prata med vår produktionstekniker om, sa hon.

Produktionsteknikern sa att han tagit upp detta med arbetsledaren men att hon sagt att det kortet och några till var deras Vt-avdelnings "bonus". Då frågan hissades upp till produktionschefen Höijd så sa han att det inte var produktionsteknikerns uppgift att lägga sig i arbetsledningsfrågorna på avdelningen... Jag gjorde en skriftlig sammanställning över det resultat jag

kommit fram till och sände denna till produktionschef Höijd. Där hade jag också tagit med en del förslag på hur vi skulle kunna bedriva verksamheten så att flaskhalsarna i LPA-maskinerna försvann.

Veckan därpå fick jag ett telefonsamtal från en av produktionsteknikerna och han sa att Höijd tagit upp mitt memo på senaste produktionsmötet... Höijd hade kopierat upp det så att var och en fått en kopia. Dessa låg utlagda på bordet redan när de kom in. Han sa att de skulle läsa igenom Haralds papper och därefter skulle frågan diskuteras. När de läst igenom hade Höijd sagt:

-Vem är för mej respektive för Harald? Den som är för mej räcker upp en hand. Det var EN person som räckte upp handen... Då sa Höijd att följaktligen alla övriga är för Harald... Så sa han att hans enda kommentar till denna skrivelse var att Harald inte har med denna sak att göra. Att påstå att vi utnyttjar LPA-erna endast till 30 % är en grov förolämpning som saknar all verklighetsförankring! Så visade han avverkningsrapporter på OH och sa att det egentligen inte fanns något att klaga på. Flera produktionstekniker hade velat haka på detta med det dåliga utnyttjandet av kortprovutrustningarna men Höijd bara avslutade mötet och försvann.

Jag bokade då ett möte med platschefen och han hade tid redan nästa dag. Han läste mina beräkningar och sa direkt att detta var för djävligt. -Denna ineffektiva användning av dessa dyra datorprovutrustningar är till skada både för ÖS och för företaget. Jag köper dina beräkningar och litar på att de är korrekta och jag kommer snarast att ta upp frågan. Det är ju bara att låta en produktionstekniker klocka våra storkörare!

När jag skulle gå tillbaka till mej tog jag vägen förbi Ulf. Han sa att han tröttnat på trögheterna här på ÖS men framför allt har Stockholmarna gjort det.

-Vi har kollat upp hur det skulle ställa sig att köpa just det där kortet från Tyskland och det vi nu sett är att priset skulle bli halverat och felfrekvensen i systemprovningen också bli ungefär halverad... Hörde inget på några dagar men stötte plötsligt på platschefen i korridoren och då sa han att han nu initierat en omorganisation av korttillverkningen.

-Kolla gärna resultatet och meddela mej. Jag begärde en ny datalista sorterad i produktnummerordning. Vid kontroll av "problemartiklarna" fanns inget utfall per artikel utan endast ett pris baserat på nyckeltal... Man avrapporterade alltså inte använd tid...

Gick till Vt-avdelningen och kollade. Där fanns en av storkörarna med en order på 300 kort men ordern hade avbrutits... Kollade ett arbetskort som låg på arbetsbordet och där såg jag att man nu körde på s.k. stående ordernummer. Alla kort och allt arbete och material och reparationer, ja allt, skrevs alltså nu på samma ordernummer! Nu kan man alltså inte alls se hur mycket en viss artikel kostat i monterings- och provtid, reparationskostnad etc. Och priset på just denna artikel är satt till vad det var tidigare, baserat på denna orimliga provtid... Stående ordernummer är tänkt att användas för t ex lödtenn och strapptråd, alltså sådant som kallas för produktionshjälpmedel och som inte finns med i plockspecken...

Skrev ett kort memo till platschefen där jag avrapporterade att det som nu hänt troligen kommer att innebära att flera av storkörarna kommer att köpas från Tyskland och USA.

Och det blev så. De inköpta korten utgjorde till att börja med bara ca 10 % av förbrukningen men eftersom dessa kort var av så hög kvalitet ökades volymerna snabbt. Företaget kallade till förhandlingar och aviserade om produktionsneddragningar p.g.a. att inköpta kort både var bättre och billigare. Facken protesterade och sa att kalkylerna måste vara fel och att detta var en förberedelse för nedläggning eller försäljning av fabriken.

Samtidigt stramades allt åt vad gällde AXE-utvecklingen. IO-systemen gick på sparlåga och datorsystem för framtagning av programvara till AXE fick nu inte ens pengar till felrättning och för att fungera med nya nummerserier. Allt skulle nu satsas på de nya systemen och på basstationer till dessa.

Så såldes fabriken till några olika företag och nu skulle företaget köpa det de behövde från dessa företag. Men volymerna sjönk och en massa övertaligt folk slussades in i något som kallades för Kornboden. -Kornboden. Vad kan du säga om kornboden?

Om adressaten ej finns på vidstående adress v.g. återsänd tidningen med uppgift om den nya adressen.

-Ja, idén är väl god. Människor är anställd där och hyrs sedan ut till företag som tillfälligt behöver extra personal.

-Så det är bara idén som är god...?

-Medaljen har en baksida. De som

tar anställning där förlorar direkt alla sina stämpningsdagar...

-Varför det? Det är ju staten som betalar 95 % av arbetslöshetsersättningen...

-Ingen vet men det ryktas om att Höjld tack vare denna ordning får en extra bonus...

Sänd in synpunkter...

Sänd gärna in synpunkter och kommentarer på dessa artiklar och på artikeln om mobbning som finns i tidigare numret av tidningen. Fortfarande är det så att om man i en tidningsartikel direkt skulle peka ut någon som ansvarig för en persons lidande och död så är det kanske förtal även om det skulle vara sant. Alla som lämnar uppgifter till tidningen är skyddad av det s.k. meddelarskyddet vilket innebär att uppgiftslämnarens identitet ej lämnas ut såvida inte uppgiftslämnaren skriftligen godkänt detta.

I nästa nummer av tidningen som utkommer i december 2002 kommer en sammanställning av de inkomna kommentarerna att redovisas. Endast en enda positiv kommentar om Anita Scott har hittills inkommit fast läser man den kommentaren lite noggrannare så kanske man kan börja undra över ett och annat...

Brottslighet...

Vissa personer har påpekat att om det som skrivits i tidningen MILJÖBILDER är sant

så skulle personer på Ericsson sysslat med kriminell verksamhet i form av t ex urkundsförfalskning, olika typer av ekonomisk brottslighet och arbetsmiljöbrott. Till detta kan vi endast tillägga att vissa människors observations- och slutledningsförmåga är klart godkänd. Du som vet mer om dessa saker, skriv en artikel om detta och sänd till tidningen. Sänd helst e-brev.

Minnestillverkning...

Det har inkommit förslag på att tidningen ska ägna något nummer åt den s.k. minnestillverkningen. Det gäller alltså inte halvledarminnen utan de minnen som byggdes upp av millimeterstora ferritkärnor som "syddes" med läs- och skrivtrådar. Ett arbete som krävde mycket god syn och motorisk förmåga. De användes för lagring av A-abonnentens telefonnummer. Detta användes för s.k. toll ticketing vilket innebar att man fick ett tryckt kort med samtalstid på varje rikssamtal man ringt. De som har info om detta ombeds höra av sig till tidningen.

MILJÖBILDER NR 5 november 2002, ÅRG. 3
Redaktör: Harald Gaunitz
Adress: Storgatan. 61 C, SE-831 33 Östersund
E-brev: Harald.Gaunitz@swipnet.se
Internetsida: <http://home4.swipnet.se/~w-43479/Index.html>
Tryck: Harald Gaunitz
Ansvarig utgivare: Harald Gaunitz

Tidningen utkommer minst fyra gånger per år.

Lösnummerpris 40:-
Prenumerationspris 120:- Inbetala beloppet på postgirokonto 124 59 17-8 och ange namn och adress på inbetalningskortet och att det gäller prenumeration.

Original framställt på PC och tryckt på laserskrivare
Eftertryck tillåts om källan anges.